

New York Times Bestseller

DE INTERESSANTEN

MEG WOLITZER

'Een van de beste schrijvers van haar generatie' *Entertainment Weekly*

XANDER

ROMAN

MEG WOLITZER

DE INTERESSANTEN

Vertaald door Robert Neugarten

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Interestings*
Oorspronkelijke uitgever: Riverhead Books
Vertaling: Robert Neugarten
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: © Burt Glinn/Magnum Photos, Hollandse Hoogte
Auteursfoto: Nina Subin
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Alle rechten voorbehouden. Deze uitgave kwam tot stand
in samenwerking met Riverhead Books, een onderdeel van
Penguin Group (USA) LLC, A Penguin Random House Company

Copyright © 2013 Meg Wolitzer
Copyright voor de Nederlandse taal © 2014 Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 131 3 / NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten uit te kunnen oefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders, die me erheen stuurden
En voor Martha Parker, die ik er ontmoette

'Toen ik in de trein naar het westen reed
Deed ik een dutje om te rusten
Ik droomde een droom die me droevig maakte
Over mezelf en mijn eerste vrienden'

Bob Dylan's Dream

'... een beetje talent bezitten was iets vreselijks, een kwelling.'

Mary Robison, *Yours*

I

MOMENTEN
VAN VREEMDHEID

1

Op een warme avond begin juli in dat al lang verdampde jaar kwamen de Interessanten voor het eerst bij elkaar. Ze waren pas vijftien en zestien en gaven zichzelf die naam met behoedzame ironie. Julie Jacobson, een buitenbeentje en misschien zelfs een freak, was om onduidelijke redenen uitgenodigd en zat in een hoek op de smerige vloer. Ze probeerde een houding te vinden waarin ze niet in de weg zat of zielig overkwam. Het evenwicht was niet makkelijk te vinden. De ingenieus ontworpen maar goedkoop gebouwde tipi was benauwd op dit soort avonden, als er geen wind door de horren naar binnen kwam. Julie Jacobson wilde een been strekken of met haar kaak die beweging van de ene kant naar de andere maken die soms zo'n bevredigende reeks kleine explosies ontketende in haar schedel. Maar als ze nu de aandacht trok, zou iemand zich wel eens kunnen afvragen wat ze daar eigenlijk deed, en ze wist maar al te goed dat er geen goede reden voor haar aanwezigheid was. Het was een wonder dat Ash Wolf haar eerder die avond bij de wasbakken had toegeknikt en had gevraagd of ze zin had om later met haar en de anderen mee te komen. *De anderen.* Die woordkeuze alleen al was opwindend.

Julie had haar met een dom, druipend gezicht aangestaard om dat vervolgens af te drogen met een dunne handdoek van thuis. JACOBSON, had haar moeder met een rode markeerstift op het rimpelige randje geschreven, met een weifelend handschrift dat nu een licht tragische indruk maakte. 'Nou, graag,' had ze instinctief gezegd. En als ze nee had gezegd? vroeg ze zich later wel eens af met een merkwaardig plezierig gevoel van afschuw. Wat was er gebeurd als ze de achteloos op haar afgevuurde uitnodiging had afgeslagen en gewoon was doorgedaan met haar leven, als ze met oogkleppen op was doorgedenderd als een dronkenlap, als een blinde, een halve zool, iemand die denkt niet meer nodig te hebben dan het kleine bundeltje geluk dat ze met zich meedraagt. Maar ze had bij de wasbakken in het meisjestoilet 'nou, graag' gezegd en nu zat ze in een hoekje van deze onbekende, ironi-

sche wereld. Ironie was nieuw voor haar en het smaakte wonderlijk goed, als een zomervrucht die nog maar net op de markt is. Binnen de kortste keren waren zij en de anderen bijna voortdurend ironisch en konden ze zelden de verleiding weerstaan zelfs het antwoord op de meest onschuldige vraag te voorzien van een hatelijke draai. En niet lang daarna zou die hatelijkheid getemperd worden en raakte de ironie vermengd met een fikse dosis ernst, en de jaren werden korter en vlogen voorbij. En toen duurde het niet lang meer voordat ze allemaal verschrikt en bedroefd moesten vaststellen dat ze waren opgegroeid tot de dikkere, definitieve en volwassen versie van zichzelf, en dat ze hun laatste kans om zichzelf opnieuw uit te vinden hadden laten lopen.

Maar toen ze die avond, lang voor de schrik en de droefenis en hun eigen onveranderlijkheid, voor de eerste keer, in schone kleren uit de wasdroogcombinatie van thuis, bij elkaar zaten in de houten tipi van de jongens, zei Ash Wolf: 'We zitten hier maar elke zomer. We zouden een naam moeten bedenken.'

'Waarom?' vroeg Goodman, haar broer. 'Zodat de wereld weet hoe ongelooflijk interessant we zijn?'

'We zouden onszelf de Ongelooflijk Interessante Mensen kunnen noemen,' zei Ethan Figman. 'Is dat wat?'

'De Interessanten,' zei Ash. 'Dat werkt wel.'

Daarmee was de zaak beklonken. 'Laten we vanaf vandaag, om de simpele reden dat we overduidelijk de interessantste mensen zijn die ooit hebben bestaan,' zei Ethan, 'omdat we zo boeiend zijn en omdat onze breinen tot de nok toe gevuld zijn met belangrijke intellectuele gedachten, door het leven gaan als de Interessanten. Moge iedereen die ons pad kruist dood neervallen zodra ze inzien hoe godvergeten interessant we zijn.' Ze hieven hun papieren bekertjes en joints voor een bespottelijk ceremonieel moment. Julie nam het risico. Ze bracht haar beker wodka en Fanta – dat noemden ze 'w & f' – omhoog en knikte plechtig.

'Klink,' zei Cathy Kiplinger.

'Klink,' zeiden alle anderen.

De naam was ironisch en de geïmproviseerde doopplechtigheid was gespeeld pretentius. Maar toch, dacht Julie Jacobson, ze waren echt interessant. De tieners om haar heen, die allemaal uit New York City kwamen, waren als leden van een vorstenhuis of Franse filmsterren,

met een zweem van pauselijkheid. Iedereen in dit kamp werd geacht artistiek te zijn, maar voor zover ze het kon overzien was deze groep de roodgloeiende kern. Dit was een slag mensen dat ze nog nooit had ontmoet. Ze waren niet alleen interessant in vergelijking met de inwoners van Heckville, de New Yorkse voorstad waar ze al haar hele leven woonde. Maar ook in vergelijking met wat je zoal tegenkwam, want dat waren in die tijd vooral verdachte, ronduit weerzinwekkende types in veel te ruime pakken.

Als ze in die zomer van 1974 al eens kortstondig uit de bedwelvende aaneenschakeling van eenakters en animatiecellen en choreografieën en akoestische gitaren ontwaakten en opkeken, zagen ze een afschrikwekkende deuropening en wendden ze zich snel weer af. Twee jongens hadden naast grote flacons Clearasil en kleine flesjes benzoylperoxide tegen de welig tierende acne een exemplaar van *All the President's Men* op de boekenplank boven hun bed staan. Het boek was een paar weken voor het begin van het kamp uitgekomen, en als de tipgesprekken 's avonds langzaam maar zeker uitliepen op slaap of ritmisch krakende masturbatie lazen ze het bij het licht van hun zaklamp en dachten: wat een onvoorstelbare klootzakken.

Dat was de wereld die ze uiteindelijk zouden moeten betreden: een wereld vol klootzakken. Julie Jacobson en de anderen bleven even voor de deuropening naar die wereld staan. Wat was eigenlijk de bedoeling? Moesten ze er gewoon doorheen lopen? Later die zomer zou Nixon met achterlating van een vochtig slakkenspoor zijn pathetische aftocht maken. Het hele kamp zag het gebeuren op een oude Panasonic die door de eigenaren met veel pijn en moeite naar de eetzaal gesleept, Manny en Edie Wunderlich, twee socialisten op leeftijd en levende legendes in het kleine en steeds kleiner wordende wereldje van socialisten op leeftijd.

Ze zochten elkaar op omdat de wereld onverdraaglijk was en zij dat niet waren. Julie veroorloofde zich opnieuw een minieme beweging door haar armen op een andere manier over haar borst te vouwen. Maar nog steeds vroeg niemand wie dat ongemakkelijke meisje met het rode haar en de vlekkerige huid eigenlijk had uitgenodigd. En nog steeds vroeg niemand haar weg te gaan. Ze keek de slecht verlichte kamer rond, waar de meeste mensen loom op stapelbedden of houten vloerplanken lagen, als lijven in een sauna.

De uitzonderlijk lelijke Ethan Figman, die een dik lijf had en wiens gezicht enigszins platgedrukt leek te zijn, alsof hij een mimespeler was die speelde dat hij tegen een onzichtbare muur werd geduwd, zat met zijn mond open. Er lag een elpee op zijn schoot. Hij was een van de eersten geweest die haar waren opgevallen toen haar moeder en zuster haar een paar dagen eerder hadden afgezet. Hij droeg toen een slappe denim hoed en begroette iedereen die hij op het grasveld tegenkwam. Hij sjouwde met koffers, liet zich in platonische omhelzingen met meisjes uitpersen en schudde op hippe wijze de andere jongens de hand. 'Ethan, Ethan!' riepen ze hem toe en hij werd beurtelings door al die stemmen aangetrokken.

'Wat een bespottelijk joch,' zei Julies zuster Ellen zacht toen ze na de vier uur durende rit vanuit Heckville uit de groene Dodge Omni waren gestapt en op het grasveld stonden. De jongen zag er inderdaad bespottelijk uit. Maar hoewel ze hem niet kende, voelde Julie zich nu al geroepen om hem in bescherming te nemen.

'Helemaal niet,' zei ze. 'Hij ziet er prima uit.'

Ze waren zusters en scheelden maar zestien maanden, maar Ellen had donker haar en een gesloten gezicht en hield er verrassend afkeurende meningen op na, die ze vaak bezigde in de bescheiden bungalow waar ze woonden met hun moeder Lois en, tot de afgelopen winter, met hun vader Warren, die inmiddels aan alvleesklierkanker was overleden. Julie zou zich altijd blijven herinneren hoe het was om een klein huis te delen met iemand die stervende was. Vooral zou haar bijblijven hoe het was om de perzikkleurige badkamer te delen, die haar arme vader met veel excuses had gemonopoliseerd.

De dood van haar vader, in januari, was zowel een vreselijke kwelling als een opluchting. Het was onmogelijk om er geconcentreerd over na te denken en het was net zo onmogelijk om er niet voortdurend over te piekeren. Er waren geen plannen gemaakt toen de zomer begon. Ellen wilde niet weg, maar Julie kon niet de hele zomer thuis met haar gevoelens worstelen en haar moeder en zuster met hun gevoelens zien worstelen. Dit zou haar tot waanzin drijven, besloot ze. Op het laatste moment had haar lerares Engels dit kamp voorgesteld. Ze hadden nog een plekje vrij en boden Julie een beurs aan. Niemand in Heckville bezocht dit soort kampen. Niemand kon het betalen en het zou ook nooit bij iemand zijn opgekomen. Iedereen bleef thuis

en ging naar het elementaire plaatselijke dagkamp op school – het Heckville Recreational Program, dat iedereen Hec-Rec noemde – of smeerde zich van top tot teen in voor lange dagen in het gemeentelijk zwembad of nam een baantje in Carvels ijsalon of doolde door warme, klamme huizen.

Niemand had geld, en niemand leek erbij stil te staan dat ze geen geld hadden. Warren Jacobson had op de afdeling personeelszaken van Clelland Aerospace gewerkt. Julie had nooit begrepen wat hij daar precies deed, maar ze wist dat hij erg hard werkte, maar niet genoeg verdiende om in het tuintje achter hun huis een zwembad te laten aanleggen. Maar toen ze plotseling de kans kreeg om naar een zomerkamp te gaan van het soort dat niemand die ze kende ooit had bezocht, drong haar moeder erop aan dat ze ja zou zeggen. ‘Iemand uit deze familie moest maar weer eens wat lol hebben,’ zei Lois Jacobson, een kersverse en nog natrillende weduwe van eenenveertig. ‘Het wordt weer eens tijd.’

Ethan Figman leek vanavond in Jongenstipi 3 net zo zelfverzekerd als die eerste dag op het grasveld. Ondanks zijn zelfverzekertheid was hij zich vermoedelijk bewust van zijn lelijkheid, die zijn hele leven niet voorbij zou gaan. Ethan begon heel efficiënt joints te rollen op de elpeehoes. Dat was zijn werk, zei hij, en hij vond het duidelijk prettig om iets met zijn vingers te doen als hij geen pen of potlood vasthad. Hij was animator en kon uren aan een stuk aan zijn korte animatiefilms werken of tekenen in de notitieboekjes die hij altijd in zijn achterzak had gepropt. Nu ging hij volledig op in het rollen van fijne draadjes en vloeipapier.

‘Figman, de productiesnelheid moet omhoog, de inboorlingen worden onrustig,’ zei Jonah Bay. Julie wist nog bijna niets, maar ze wist wel dat Jonah, een knappe jongen met blauwzwart haar tot op zijn schouders en een leren veter om zijn nek, de zoon was van de folkzangeres Susannah Bay. Zijn beroemde moeder zou lange tijd Jonahs enige onderscheidende kenmerk blijven. Hij gebruikte te pas en te onpas de uitdrukking ‘de inboorlingen worden onrustig’, al sneed die in dit geval wel hout. Iedereen hier was onrustig, al waren ze geen inboorlingen.

Pas ruim een maand na die avond in juli zou Nixon als weggerot tuinmeubilair van het grasveld voor het Witte Huis worden getild.

Tegenover Ethan zat Jonah Bay met zijn westerngitaar tussen Julie Jacobson en Cathy Kiplinger, die de hele dag koortsachtig danste in de dansstudio. Cathy was groot en blond en veel vrouwelijker dan de meeste meisjes van vijftien prettig gevonden zouden hebben. Ook was ze ‘in emotioneel opzicht veeleisend’, zoals iemand later nogal bot observeerde. Ze was zo’n meisje dat nooit door jongens met rust werd gelaten. Ze liepen altijd achter haar aan, het was een automatisme geworden. Soms was de omtrek van haar tepels zichtbaar, afgetekend tegen de stof van haar danspakje, als knopen op een kussen. Dan moest iedereen ze negeren, zoals tepels en hun wederwaardigheden vaker moesten worden genegeerd.

Hoog boven iedereen lag Goodman Wolf, 1 meter 80 lang, in een korte kaki broek en hippiesandalen op een bovenbed. Hij had enorme knieën, kon slecht tegen de zon en was een toonbeeld van mannelijkheid. Als de groep een leider had, was hij dat. Ze moesten nu zelfs letterlijk naar hem opkijken. Hij had twee jongens die daadwerkelijk in deze tipi woonden vriendelijk maar dringend te verstaan gegeven dat ze de rest van de avond moesten wegblijven. Julie had van horen zeggen dat Goodman architect wilde worden, maar hij leek nooit te onderzoeken hoe gebouwen eigenlijk bleven staan of waarom hangbruggen al die auto’s konden dragen. Hij was knap, maar vanwege een problematische, ongeschoren huid was hij in fysiek opzicht minder spectaculair dan zijn zus. Maar ondanks zijn onvolkomenheden en zijn algehele aura van luiheid was hij hier belangrijk en invloedrijk. De vorige zomer was Goodman tijdens een voorstelling van *Wachten op Godot* in de cabine van de belichter geklommen en had het podium drie minuten in duisternis gehuld, gewoon om te zien wat er zou gebeuren, wie er zou gillen, wie er zou lachen, hoe zwaar hij zou worden aangepakt. In het donker hadden allerlei meisjes zich heimelijk voorgesteld hoe het zou zijn als Goodman op hen lag. Hij zou zo groot zijn als een houthakker die probeert een meisje te neuken. Of nee, meer als een boom die probeert een meisje te neuken.

Jaren later zeiden mensen die met hem op kamp waren geweest dat het niet zo raar was dat juist Goodman Wolfs leven zo zorgwekkend was verlopen. Natuurlijk, zeiden ze, ze waren verbaasd, maar nu ook weer niet zo heel verbaasd, zeiden ze er meteen bij.